

ת"פ 57504/10/13 - מדינת ישראל נגד אדיב מזהר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 57504-10-13 מדינת ישראל נ' מזהר(עציר)

בפני	כב' השופט ראובן שמיע
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אדיב מזהר (עציר)

החלטה

בפני בקשה לתיקון כתב אישום. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם (להלן גם: "**המשיב**") מייחס לו עבירת שוד - עבירה לפי סעיף **402 (א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977** (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי עובדות כתב האישום, (להלן: "**כתב האישום הראשון**"), ביום 25.8.13, סמוך לשעה 14:00 שבה המתלוננת, ילידת 1932 לביתה ברח' ***** בירושלים כשעל כתפה תיק אדום קטן ובתוכו תעודות אישיות, כרטיס אשראי, פנקס צ'קים ושלוש מאות ש"ח במזומן וכן תיק נוסף. בהגיעה לביתה, פתחה המתלוננת את דלת הבית באמצעות מפתח, נטרלה את מערכת האזעקה והחלה להיכנס לביתה. בשלב זה, נצמד המשיב אל המתלוננת מאחור ודחפה בחוזקה. כתוצאה מהדחיפה נפלה המתלוננת על רצפת פרזדור דירתה והחלה לצעוק. המשיב נטל את תיקה של המתלוננת ונמלט מהמקום כשהתיק באמתחתו.

לטענת המבקשת, לאחר הגשת כתב האישום התקבלו במשרדיה מספר תיקים נוספים כנגד המשיב, מהם עולה תמונה לפיה עובדות אישומים אלו והעובדות מושא כתב האישום הראשון קשורים זה לזה כך שיש לראות בהן פרשיה אחת. על כן, ביקשה המאשימה לצרף לכתב האישום ארבעה אישומים נוספים כפי שיפורט להלן.

האישום השני אותו מבקש לצרף המאשימה מייחס למשיב עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.10.13, ביקש מתלונן, יליד 1931, לבצע משיכה של 1500 ₪, מחשבונו בסניף בנק הפועלים בירושלים. רגעים ספורים לאחר שביצע המתלונן את המשיכה, ניגש אליו המשיב והציג לו מצג שווא לפיו הוא עובד בבנק לאומי ועל כן ביקש ממנו להתלוות אליו לסניף בנק לאומי הסמוך בטענה כוזבת כי ממתנים לו בבנק 200

ש"ח נוספים. משהגיעו המשיב והמתלונן לסניף הבנק, ביקש המשיב מהמתלונן את הכסף והורה לו להמתין מספר דקות. המתלונן העביר למשיב את הכסף, אך המשיב נטל את הכסף ויצא מסניף הבנק.

האישום השלישי, מייחס למשיב עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הונאה בכרטיס חיוב וניסיון להונאה בכרטיס חיוב. על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.10.13, פנה המשיב למתלוננת שלישית, ילידת 1926, אשר המתינה בתור בחנות סופרמרקט ושאל אותה אם היא לקוחה של בנק יהב. משהשיבה המתלוננת בחיוב, ביקש ממנה המשיב להציג בפניו את כרטיס האשראי שבבעלותה. משעשתה כן, נטל המשיב את כרטיס האשראי יחד עם הקוד הסודי ונמלט מהמקום. על פי כתב האישום, זמן קצר לאחר מכן, ביצע המשיב 12 ניסיונות משיכה תוך שימוש בכרטיס ובארבע מהן הצליח למשוך סכום של 5,700 ₪.

האישום הרביעי מייחס למשיב עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירה של הונאה בכרטיס חיוב. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.10.13, ביצעה מתלוננת רביעית, ילידת 1931, משיכה של 1,000 ₪ מחשבונה בבנק בירושלים. מספר רגעים לאחר מכן הגיע המשיב ושאל את המתלוננת האם מספרה הסידורי בבנק היה 15. משהשיבה המתלוננת בחיוב, מסר לה המשיב בכזב כי מגיעים לה 350 ₪ נוספים מן הבנק ולצורך זה עליה להעביר לו את הכסף שהוציאה, את כרטיס האשראי שלה ואת הקוד באמצעותו מושכים כסף מן הכספומט. המתלוננת האמינה למשיב מסרה לידו את הפרטים. המשיב עשה עצמו כצועד לעבר הבנק אחר לאחר מספר שניות נעלם מעיניה של המתלוננת. על פי עובדות כתב האישום, זמן קצר לאחר מכן משך המשיב מחשבונה של המתלוננת בשלוש פעולות נפרדות סכום של 3,900 ₪.

כתב האישום החמישי מייחס למשיב עבירות של התנגדות למעצר, החזקת שטר כסף מזויף וזיוף בנסיבות מחמירות. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.10.13 הודיע שוטר למשיב כי הוא מעוכב לחקירה על רקע האירועים המפורטים לעיל. המשיב התעלם מהשוטר, וניסה להתנגד למעצר. השוטר עצר את המשיב יחד עם שוטר נוסף. בחיפוש על בגדיו של המשיב נמצאו שטרות כסף מזויפים וכן תעודת זהות מזויפת.

לטענת המבקשת מדובר במקרים קשורים זה לזה, כך שיש לראות בהם פרשייה אחת, כאמור בסעיף 86 **לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב)**, התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**"). המשיב מתנגד לתיקון כתב האישום. לטענתו, המעשים המתוארים באישומים הנוספים אינם מהווים סדרת מעשים הקשורים זה בזה עד שהם מהווים פרשה אחת וכי העובדות המתוארות בהם אינן דומות לעובדות המתוארות בכתב האישום הראשון. עוד טוען ב"כ המשיב כי מדובר בעבירות שונות והוראות חיקוק אחרות אשר הסמכות בהן נתונה לבית משפט השלום, כי מדובר באירועים שונים אשר התרחשו במועדים שונים ואשר להם עדים חדשים אשר אינם קשורים לכתב האישום המקורי.

מנגד, טוענת המבקשת בתגובתה לתשובת המשיב, כי המבחן הרלוונטי לענייננו הוא מבחן "דמיון העובדות", המופיע בסעיף 86 לחוק. לטענתה, מבחן זה מתקיים ועל כן אין נפקא מינה לשוני בסמכות, בעדים ובזמנים המופיעים באישומים החדשים. לטענת המבקשת, עניינו של האישום הראשון במעקב אחר אישה בת 81 ונטילת חפצי ערך ממנה תוך ניצול היותה קשישה חסרת ישע. בדומה לכך, טוענת המבקשת, אישומים 2-4, עניינם בניצול תמימותם של קשישים חסרי ישע בגילאים 82, 87 ו-82 ונטילת חפצים יקרי ערך מהם, כגון כסף מזומן וכרטיסי אשראי. אשר לאישום החמישי, טוענת המבקשת כי עניינו עבירות שנעברו או נתגלו במהלך מעצר הנאשם אשר מהווה המשך ישיר לעבירות אשר בגינם הוכרז כחשוד.

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע".

לשונו של סעיף 86 לחוק, רישא, מורה, כי צירופם של כמה אישומים בכתב-אישום מותר בכל אחד משלושה סוגי מקרים: הראשון הוא כאשר האישומים מבוססים על "אותן עובדות"; השני הוא כאשר מדובר ב"עובדות דומות"; והשלישי הוא כשמדובר ב"סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת". קדמי, בספרו, מסביר כי אישומים המבוססים על "אותן עובדות" הם אישומים העוסקים "בגזרות שונות של פרשה אחת"; בעוד שהמאפיין אישומים המבוססים על "עובדות דומות" הוא "דמיון מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו"; הסוג השלישי עניינו ב"סדרת מעשים נפרדים - מבחינת הזמן והמקום - אשר קיים ביניהם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כוללת אחת" (ראה: י' קדמי **על סדר הדין בפלילים** (חלק שני - כרך א) [2009], בעמ' 938) (להלן: "קדמי"). לטענת המשיבה, עסקינן במקרים המשתייכים לסוג השני ולסוג השלישי. אין ספק, כי בין שלושת האישומים (2-4) הנוספים אותם מבקשת המאשימה לייחס לנאשם, קיים חוט מקשר ההופך אותם כטענת המאשימה לפרשה כוללת אחת. בשלושת אישומים אלה מיוחסת למשיב שיטת פעולה זהה - איתור קורבן בקרבה לסניף בנק, פניה לקורבן התמים תוך התחזות לעובד בנק, קבלת במרמה של כסף מזומן אשר נמשך זה עתה מהבנק או של כרטיס האשראי והקוד הסודי מהקורבן והעלמות ממקום האירוע. לעומת זאת, במקרה הראשון עסקינן בדרך פעולה שונה - הגעה לפתח ביתו של הקורבן, תקיפה פיסית של הקורבן, נטילת תיק ומנוסה מהמקום. על כן אין מדובר במעשים המהווים "פרשה אחת".

לטענת המאשימה, ניתן לצרף את האישום גם משום שמדובר ב"עובדות דומות". בעניין זה יש לציין כי אמנם, התנאי בדבר "עובדות דומות" אין משמעו כי בין עובדותיהם של האישומים אין כל הבדל וכל שצריך להתקיים הוא "מכנה משותף עובדתי", ואולם, לאחר שבחנתי את עובדות האישומים המיוחסים למשיב, הגעתי למסקנה כי גם חלופה זו אינה מתקיימת בענייננו. האישום הראשון נבדל מהאישומים האחרים באופיים של המעשים, במועד המעשים, בזהותם של העדים ובחומרת העבירות. למעשה, נקודת ההשקה היחידה בין המקרים הינה גילם המבוגר של הקורבנות, אולם אין במכנה משותף זה לבדו בכדי להצדיק את צירוף האישומים בשלב זה.

באשר לאישום החמישי, עניינו כאמור בעבירות שבוצעו או נתגלו במהלך מעצרו של המשיב לאחר הכרזתו כחשוד בביצוע העבירות לעיל. על פי עובדות האישום החמישי, במהלך מעצרו של המשיב נמצאו על גופו שטרות ומסמכים מזוייפים בהם תעודת זהות. משכך, בנסיבות העניין, משצורפו לאישום החמישי גם עבירות זיוף, נחה דעתי כי אישום זה, ראוי שידון יחד עם האישומים 2-4 לעיל, אשר עניינם עבירות התחזות, מרמה והונאה בכרטיסי חיוב, ככל שאלה יצורפו ובפני הערכאה המתאימה. בשולי הדברים יאמר כי גם טעמי יעילות משפטית ונוחות, תומכים במסקנה כי יש להעדיף דיון נפרד באישומים הנוספים בפני הערכאה המתאימה.

לסיכום האמור לעיל, הבקשה לתיקון כתב האישום נדחית.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ד, 07 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה